

Arrest

nr. 211 680 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DOMS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende op 17 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 april 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 178 418 van 25 november 2016 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 28 december 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 mei 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat niet alle elementen die in zijn voordeel pleiten in acht werden genomen en dat zijn verhaal niet correct werd begrepen, weergegeven en onderzocht. Hij gaat over tot een kritische beoordeling van de motieven en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.1.3. Bij het verzoekschrift worden een aantal identiteitsdocumenten en verklaringen van Xavier K. en derden gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 24 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.2.2. Ter zitting legt verzoeker in toepassing van dezelfde bepaling een verklaring neer van een medewerker van het CAW in Antwerpen, gedateerd 9 mei 2018.

3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in beginsel over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133) en kan hij overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

4.2. Beoordeling

Naast de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker nieuwe elementen aanhaalt waarmee hij voortborduurt op het relaas dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en dat aan deze nieuwe elementen evenmin geloof kan worden gehecht, oordeelt de bestreden beslissing ook over een nieuw element dat volledig losstaat van zijn eerder aangehaalde relaas, met name zijn homoseksuele geaardheid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de geaardheid van verzoeker omdat (1) hij er niet in slaagde zijn eigen seksualiteit of geaardheid te definiëren of te verduidelijken, en niet spontaan of doorleefd kan vertellen over zijn eigen geaardheid die hij terugbrengt tot het fysieke, seksuele aspect, (ii) hij geen doorleefde verklaringen kon afleggen omtrent de bewustwording van zijn homoseksualiteit en de emotionele beleving hiervan, zeker in het besef van de vaststelling dat deze geaardheid afwijkt van de strikt opgelegde norm in Irak, (iii) zijn verklaringen over zijn relatie in België niet kunnen overtuigen omdat hij in eerste instantie stelde hiertoe gedwongen te zijn na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag, hij niet op spontane gedetailleerde wijze kan vertellen over het ontstaan van deze liefdesrelatie en al evenmin over zijn partner en hij geen enkel voorbeeld kan geven van een speciaal moment dat hij zou hebben gedeeld met zijn partner, (iv) zijn verklaringen over de gayscene en de wetgeving ten opzichte van homoseksualiteit in Irak te wensen overlaten en zijn uitspraken over de situatie in Irak ontdaan zijn van alle logica. De verwerende partij is verder van oordeel dat de door verzoeker bijgebrachte documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn geaardheid niet kunnen herstellen, in tegendeel.

De verwerende partij stelt onder meer, zoals gezegd, dat verzoekers verklaringen over zijn homoseksuele relatie in België niet kunnen overtuigen. Zo leidt zij uit verzoekers verklaringen af dat hij, toen zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen en werd gedwongen op straat te leven, ook gedwongen werd om een relatie aan te gaan. De Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker op dit vlak voor interpretatie vatbaar zijn, en dat geen abstractie kan worden gemaakt van de inhibities en schroom die verzoeker zou kunnen hebben meegebracht vanuit de gangbare visie op homoseksualiteit in zijn land van herkomst. Het kwam derhalve aan de verwerende partij toe om verzoeker verder en meer gedetailleerd te bevragen over de concrete omstandigheden van hun eerste ontmoeting en de gevolgen daarvan. Dit is, volgens het gehoorverslag, niet gebeurd.

Verder verklaarde verzoeker dat hij nog steeds een relatie heeft met deze man, dat hij elke maandag naar het opvangcentrum komt, dat ze gewoon verliefd geworden zijn. De Raad heeft niet de onderzoeksbevoegdheid om na te gaan of verzoeker inderdaad wekelijks wordt bezocht door de man met wie hij stelt een relatie te hebben. Uiteraard is uitsluitel over dit gegeven op zich niet bepalend is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar ook dit is één van de elementen die onderbelicht zijn gebleven in de bestreden beslissing.

Ook verwijt de verwerende partij verzoeker dat verzoeker amper het interieur van de bar van zijn partner kan beschrijven.

De Raad leest echter in het gehoorverslag dat verzoeker wel degelijk een beschrijving heeft gegeven van de bar die wordt uitgebaat door X, zowel wat de indeling betreft als, toen hem daarnaar werd gevraagd, naar de decoratieve elementen waarbij hij onder meer aangaf dat er een regenboogvlag gewoon op de muur getekend is. Dat verzoeker amper het interieur van de bar zou kunnen beschrijven, is te kort door de bocht. Verder toont de verwerende partij niet aan dat de beschrijving niet correct zou zijn, en de Raad heeft niet de bevoegdheid om dit te verifiëren. Verzoeker heeft overigens de bar ook gesitueerd vlakbij het centraal station, tegenover een parking, ernaast een markt, een droogkuis en voor de rest allemaal gewone woningen. Ook heeft verzoeker verklaard dat X achter de bar staat van 4 tot 9u, en zijn vriend R. werkt van 9 tot 2 (gehoorverslag p 10).

De verwerende partij stelt ook dat verzoeker geen enkel voorbeeld kan geven van een speciaal moment dat hij met zijn partner heeft gedeeld, en betoogt dat verzoeker enkel kan zeggen dat zij vaak op café

gaan. Ook dit moet toch in het licht van de volledige verklaring van verzoeker worden bekeken. In het gehoorverslag staat te lezen:

“Vertel me iets over bijzondere gebeurtenissen, anekdotes die tijdens jullie relatie zijn gebeurd, gelukkige of droevige herinneringen die u hebben getekend, (rouw, huwelijk, geboorte ruzie, gemeenschappelijke aankoop, ontrouw, ongeval enz.)”, waarop verzoeker eerst aangeeft de vraag niet te begrijpen en daarna te verklaren: *“Ik heb altijd leuke momenten samen met hem doorgebracht, komt elke maandag bij mij langs, heeft me 1 keer naar het centrum van Leuven gebracht, drinken vaak samen, gaan op café”* (gehoorverslag p 11). Verder tijdens het gehoor heeft hij echter ook nog verklaard dat zijn vriend X hem had gevraagd te huwen, en dat hij hem had gezegd dat hij tijd nodig had om daarover na te denken, waaraan hij nog toevoegde dat X hem zei dat, als hij in de toekomst kinderen zou willen, dat zou kunnen worden geregeld via een draagmoeder (gehoorverslag p 19). Ook verklaarde verzoeker dat X., nadat hij samen met hem ontwaakt is, naar een vriendin gaat voor wie hij ontbijt maakt en waarna hij haar naar het ziekenhuis brengt (gehoorverslag p 11). Verder heeft hij X. ook fysiek beschreven, zoals gevraagd. Geen van deze verklaringen worden door de verwerende partij als niet correct of niet aannemelijk afgedaan, in tegendeel, zo worden, zoals verzoeker terecht stelt, niet meegenomen in de beoordeling van zijn verzoek.

Wat betreft verzoekers verklaringen over de gayscene en de wetgeving in Irak stelt de verwerende partij dat het niet plausibel is dat men openlijk naar bioscopen zou gaan om er homoporno te bekijken, zoals verzoeker had gesteld, en dat homoseksualiteit in strijd met zijn verklaring niet bij wet verboden is.

Verzoeker betoogt dat verkeerdelijk uit zijn woorden werd begrepen dat het zou gaan om openbare homobioscopen, terwijl het ging om openbare pornobioscopen –die niet verboden zijn- die door homoseksuele jongeren die zich voordeden als heteroseksuelen werden bezocht.

Ook op dit punt zijn verzoekers verklaringen voor interpretatie vatbaar: hij stelde *“dus in Irak hebben we een speciale bioscopen voor de gays, het woord gay wordt niet geschreven op een bord ofzo maar daar worden gewoon pornofilms gedraaid en was plaats voor de homo's om elkaar te ontmoeten”*. Verzoeker werd luidens het gehoorverslag hierover niet verder bevraagd, terwijl dit wel meer duidelijkheid zou kunnen brengen over de aannemelijkheid van zijn verklaringen. Overigens moet worden vastgesteld dat eerder in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“U verklaarde dat u vanaf de leeftijd van 16-17 jaar bewust werd van uw homoseksuele gevoelens door naar pornobioscopen te gaan in Bagdad en door dit te leren van vrienden. Dat u op deze manier experimenteerde met uw geaardheid is op zich niet onaannemelijk”*. Deze passage in de bestreden beslissing is maar moeilijk te verzoenen met de passage over de niet plausibele verklaringen van verzoeker over pornobioscopen in Bagdad.

Verder, wat verzoekers ervaringen in zijn land van herkomst betreft en de vaststelling van de verwerende partij dat deze niet doorleefd zouden zijn, moet erop worden gewezen dat verzoeker op een bepaald ogenblik tijdens het gehoor heeft verklaard dat hij in Irak een relatie had met een jongen met wie hij vroeger samen op café ging en op wie hij verliefd is geworden. Verzoeker werd echter enkel gevraagd naar de volledige naam van de jongen, zonder meer, om vervolgens meteen naar een ander onderwerp over te gaan. Het kwam de verwerende partij toe om, indien zij peilde naar de doorleefdheid van verzoekers ervaringen met zijn geaardheid, verder in te gaan op deze relatie en de gevoelens van verliefdheid, temeer nu zij de verzoeker thans verwijt zijn gevoelens over zijn geaardheid enkel terug te brengen naar seksuele betrekkingen.

Tot slot is er ook nog het schrijven van het CW dat door verzoeker werd neergelegd als nieuw element, waarin onder meer wordt gesteld dat de straathoekwerker van het CAW ongeveer een jaar geleden in contact kwamen met verzoeker, dat hij vertelde over de problemen met zijn geaardheid in Irak, dat hij tijdens het straathoekwerk geregeld wordt opgemerkt in een bar die gekend staat in het homo-milieu, dat verzoeker ook geregeld naar het inloophoudpunt komt waar hij contact heeft met andere homoseksuele mannen, dat hij spreekt over zijn vaste relatie met een man en dat hij inmiddels psychosociaal begeleid wordt door CAW Antwerpen, met thema's als homoseksualiteit, seksuele gezondheid, veilig vrijen, hiv, soa's, condoomgebruik en andere levensdomeinen.

De Raad is zich ervan bewust dat de verklaringen van verzoeker op bepaalde vlakken te wensen overlaten. Echter, zoals hierboven reeds werd gesteld, ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, de commissaris-generaal, niet van de opdracht de vrees voor vervolging waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De vaststellingen die hierboven werden gemaakt, leiden tot de conclusie dat er

teveel onduidelijkheden zijn die tijdens het gehoor niet werden uitgeklaard en teveel elementen zijn die onderbelicht en/of (nog) niet onderzocht werden. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.3. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 mei 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS